

[Albrechtsen]

lingerne uhindret. Folketinget er blevet holdt for nar.«

Dette må naturligvis ikke ske, for det første fordi regeringen ikke må holde folkettinget for nar og omgå folketingets beslutninger, men for det andet fordi det for et flertal i folkettinget må være vigtigt, at alle konkrete resultater, der her i folkettinget er opnået i kampen mod raketterne, skal fastholdes og udbygges. Dagsordenen af 7. december 1982 var netop et sådant første vigtigt konkret fremskridt, nemlig at Danmark ikke økonomisk skal bidrage til opstillingen af de 572 raketter.

Jeg vil godt sige et par ord om baggrunden for denne sag. Det var i sidste øjeblik, at disse betalinger til raketterne blev standset. Så sent som i sommeren 1982 var den socialdemokratiske regering af den opfattelse, at man var forpligtet til at betale til disse frygtelige raketter. Kort efter kom socialdemokratiet i opposition, og den 14. oktober 1982 kunne hr. Anker Jørgensen meddele, at socialdemokratiets holdning var, at Danmarks del af NATOs infrastrukturprogram for så vidt angår de nye mellemdistanceraketter indtil videre stilledes i bero.

Denne nye socialdemokratiske linje var et væsentligt fremskridt for fredsbevægelsen og blev også af bl.a. VS hilst særdeles velkommen. Den 26. november 1982 fulgte hr. Anker Jørgensen sagen op i en TV-duel med statsministeren, hvori hr. Anker Jørgensen fastslog, at Danmark ikke skal bidrage med én krone til NATOs nye atomraketter. Hr. Anker Jørgensen understregede, at det ikke var et spørgsmål om juridiske forpligtelser eller andre formaliteter. Her måtte juraen vige, for dette var et så vigtigt politisk spørgsmål, at det ikke skulle bero på jura eller formaliteter. Det synes jeg også skal være det bærende synspunkt, når vi i dag diskuterer denne sag. Det drejer sig om det helt enkle, at vi ikke vil betale så meget som én krone til disse raketter.

Desværre skete der så det den 7. december 1982 – må jeg så lige indskyde – at socialdemokratiet alligevel fandt, at der bestod i hvert fald en politisk forpligtelse til at betale 26 mill. kr. af det samlede beløb på 75 mill. kr. til raketopstillingen. Dette var ikke helt i overensstemmelse med hr. Anker Jørgensens fuldstændig klare og kategoriske udtalelser i månederne før, men det skyldtes det forhold,

at man ikke ønskede at bringe den tidligere forsvarsminister hr. Søgaard, der uden at spørge folkettinget politisk havde forpligtet den socialdemokratiske regering på 26 mill. kr., i vanskeligheder.

Man fortolkede derfor dagsordenen således, at den gav den borgerlige regering mulighed for at betale op til de 26 mill. kr. Det har faktisk gjort det muligt for regeringen at betale til raketterne lige siden, idet de samlede betalinger ved udgangen af april kvartal ifølge forsvarsministerens oplysninger nåede op på 22 mill. kr. og altså først senere i år vil nå de 26 mill. kr., der var mulighed for at betale. VS beklager naturligvis overordentlig meget, at dette har været muligt for regeringen.

Nu drejer det sig så om at hindre, at de sidste to tredjedele af raketpengene kommer til udbetaling, nemlig de 48 mill. kr. Det er det, der skal sikres i dag. Jeg håber, at hr. Anker Jørgensens klare og principielle holdning fra efteråret 1982 stadig er den samme: ikke en krone til de nye raketter. Dette må stå endnu mere klart i dag end nogen sinde før, dels fordi folkettinget efter vedtagelsen af stoppet for raketpengene har vedtaget en klar afstandtagen fra de nye raketter, en klar afstandtagen fra den vanvittige kaprustning, dels fordi det har vist sig, at opstillingen af de nye raketter ikke tvinger Sovjetunionen til forhandlingsbordet, men kun resulterer, hvad man kunne forudse, i nye og beklagelige sovjetiske oprustningsskridt i form af nye raketter i Østtyskland og Tjsekoslovakiet.

Derfor vil det være en fuldstændig ødelæggende tilkendegivelse i den forkerte retning over for de øvrige NATO-lande, hvis regeringen fik lov til at udbetale disse 48 mill. kr. til infrastrukturprogrammet. Det ville af alle konservative kræfter i Europa og USA blive taget som en tilkendegivelse af, at Danmark ikke mente modstanden mod raketterne alvorligt, og derfor er det så vigtigt, at disse penge ikke bliver indbetalt.

Det er også vigtigt i en situation, hvor der ser ud til at være fremgang i tingene i Holland, hvor NATOs forsøg på at presse 48 krydsermissiler ned over hovedet på hollænderne lykkeligtvis ser ud til at lide skibbrud. Meget tyder på, at den hollandske regering enten falder på spørgsmålet eller må udsætte beslutningen om raketopstillingen med det resultat, at hele NATOs tidsplan for raketop-